

РЕШЕНИЕ

№ 14910

гр. София, 16.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 06.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **3441** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на К. С. Д., чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.1, срещу Решение № 1040-21-112/29.02.2024 г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е потвърдено разпореждане № 214-00-468-1/ 23.01.2024г. на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО.

В жалбата е посочено, че оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане е немотивирано, тъй като не са изложени аргументи на какво основание е определен минимален размер на обезщетението за безработица, отпуснато на жалбоподателя на основание чл. 54а от КСО. Моли се решението да бъде отменено, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне. Жалбоподателят чрез процесуалния си представител в съдебно заседание поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ – С. – град – в съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление № 214-00-468/05.01.2024 г. на ТП на НОИ - С.-град, К. С. Д. е поискал ПОБ по чл. 54а от КСО, като е приложил Заповед №1/05.01.2024 г. издадена от „Столична Община - Район К. за прекратяване на трудовото му правоотношение на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда, считано от 05.01.2024 г., както и Заповед №ЧР-002/02.01.2024 г. на „Соф Кънект” АД, с която на основание чл.328, ал.1, т.12 от КТ е прекратено трудовото му правоотношение, считано от 04.01.2024 г.

След преценка на представените писмени доказателства, както и на съдържащите се данни в регистрите на НОИ, от длъжностното лице по чл.54ж, ал.1 от КСО е прието, че датата на последно прекратяване на осигуряването, по смисъла на чл.54а, ал.4 от КСО, е датата на прекратяване на трудовото му правоотношение със „Столична община - район К.” - 05.01.2024 г.

Длъжностното лице е направило извод, че лицето отговаря на изискванията на чл.54а от КСО и с Разпореждане №214-00-468-1 от 23.01.2024 г. на основание чл.54ж, ал.1 и във връзка с чл.54а, ал.1 и чл.54б, ал.3 от КСО на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 05.01.2024 г. до 04.05.2024 г. в размер на 18.00 лева дневно.

Разпореждането е оспорено по административен ред, като е потвърдено с Решение № 1040-21-112/29.02.2024 г. на директора на ТП на НОИ – С. – град.

В хода на съдебното производство от ответника и от жалбоподателя са представени допълнително писмени доказателства/ л.34-36 и л.40-42 от делото/

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в на 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

По валидността на акта:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ С.-град в рамките на законовите му правомощия по чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б“ от КСО. От компетентен орган е издадено и Разпореждане № 214-00-468-1/23.01.2024 г. , видно от приложената Заповед № 1015-21-17/27.01.2023 г. на директора на НОИ /лист 19 от делото/.

Решението е издадено при спазване на изискването за форма и на административнопроцесуалните правила за издаването му. Съдът приема, че същото не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта: не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168 и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

Разпоредбата на чл. 54а, ал. 4 от КСО определя, че ПОБ се изплаща от датата на

последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението за отпускане на ПОБ е подадено в тримесечен срок от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 дни от тази дата.

Съгласно чл. 54л от КСО, отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията. Т.е. преценка се извършва спрямо последното прекратяване на осигуряването, като се ползват именно тези данни.

От представените в административното производство доказателства - Заповед №1/05.01.2024 г. /лист 24 от делото/, издадена от „Столична Община - Район К. за прекратяване на трудовото правоотношение на жалбоподателя на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда, считано от 05.01.2024 г., както и Заповед №ЧР-002/02.01.2024 г. /лист 25-26 от делото/ на „Соф Кънект” АД, с която на основание чл.328, ал.1, т.12 от КТ е прекратено трудовото правоотношение на жалбоподателя, считано от 04.01.2024 г., се установява, че датата на последното прекратяване на трудовото правоотношение на жалбоподателя е 05.01.2024 г. От жалбоподателя не са ангажирани доказателства, в подкрепа на твърдението, че двете правоотношения са били прекратени на 04.01.2024 г.

Съдът приема за правилна преценката на административния орган, че именно от тази дата следва да бъде определен началният момент на отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО.

От цитираната по-горе заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на жалбоподателя със СО-Район „К.“ е видно, че основанийето за прекратяването на правоотношението на чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ - по взаимно съгласие на страните. Съдът приема, че правилно от административния орган е приложена нормата на чл. 54б, ал. 3 от КСО, според която безработните лица, чиито правоотношения са били прекратени по тяхно желание или с тяхно съгласие, на основание чл. 325, т. 1 и 2, получават минималния размер на паричното обезщетение за безработица за срок 4 месеца. Правилно е определен срокът на отпускане на ПОБ по чл. 54а, а именно 4 месеца да периода 05.01.2024-04.05.2024 г.

Минималният размер на паричните обезщетения за безработица е установен с чл. 11 от ЗБДОО за 2024 г. – 18 лв. дневно, както правилно е посочено в оспореното решение, както и в потвърденото с него разпореждане, с което на жалбоподателя е отпуснато исканото обезщетение за безработица по чл. 54 от КСО.

Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че по отношение на Заповед №ЧР-002/02.01.2024 г. на „Соф Кънект” АД, с която на основание чл.328, ал.1, т.12 от КТ е прекратено трудовото правоотношение на жалбоподателя, считано от 04.01.2024 г., е налице съдебно оспорване, което е от значение за определянето на паричното обезщетение за безработица на жалбоподателя. Според тази заповед, трудовото правоотношение на жалбоподателя е прекратено, считано от 04.01.2024 г., т. е преди датата на прекратяването на трудовото правоотношение на жалбоподателя със Столична община – Район „К.“ – 05.01.2024 г., поради което тя няма значение за определяне на началния момент на отпускане на обезщетението, както и за определянето на неговия размер.

С оглед на изложеното, съдът намира, че оспореното решение е правилно и законосъобразно. Подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал.8 от ГПК, вр. с чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 49 състав

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. С. Д., срещу Решение № 1040-21-112/29.02.2024 г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е потвърдено разпореждане № 214-00-468-1/ 23.01.2024г. на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО.

ОСЪЖДА К. С. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, да заплати на ТП на НОИ С.-град, сумата в размер на 100 лв./сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, съгласно чл. 119, ал. 1, вр. чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "б. " и б. "д" от КСО.

СЪДИЯ: